

Návraty a jistoty

Spor o Rukopisy, spor o Hálek, spor o realismus nás mj. upozorňují na ostatně přirozenou skutečnost, že duchovní klima devadesátých let nemůžeme redukovat na myšlenkové výboje modernistické generace. V našem národním životě má stále významné místo i generace starší se svými hodnotovými žebříčky, se svými představami, názory i výkony. Vedle Šaldy, Machara, Březiny, Karáska stále tvoří i Vrchlický, Sládek, Čech, Krásnohorská, vedle Omladiny, radikálních pokrokařů, Masarykových realistů a anarchistů politikové mladočeští i mnozí staročeši. Vedle Mikoláše Alše začínají tvořit Jan Preisler a Max Švabinský, vedle Myslbeka František Bílek, vedle Antonína Dvořáka Leoš Janáček a Josef Suk. Proti moderní přestavbě Prahy se staví vedle jiných modernistů Vilém Mrštík a jeho *Bestia triumphans*. Nejsou tedy devadesátá léta jen obdobím prosazování nových trendů v českém národním životě, ale také rozvíjení a obhajoby tradičních hodnot dosavadního českého společenství a návratů k nim. Mohli bychom zajisté použít mnoha jiných příkladů, ale myslím si, že nebude bez zajímavosti připomenout postoje autora, který na konci osmdesátých a na začátku devadesátých let probouval nové směry a proudy a který ještě v roce 1895 podepsal manifest *České moderny — Viléma Mrštíka*.

Mrštíkova stat' *O modernosti v umění, zvl. v literatuře a o kmenové zachovalosti našeho národa* vyšla ve Zlaté Praze 23. 4. 1897. Do souboru svých statí *Moje sny* ji Mrštík zařadil pod názvem *Místo předmluvy k Pohádce máje*. Autor se v ní postavil proti kosmopolitní modernosti a zdůraznil požadavek umění národního, návrat k půdě, k moravským folklórním hodnotám.

Mrštík nejprve reaguje na své dojmy z cesty do Paříže. Konstatuje, že mu ukázala, „co špatného a mizerného jsme si přisvojili od západních národů...“, i to, že „i dobré stránky naše následkem špatného pochopení života západního ničily se u nás jako zastaralý brak tzv. moderního života nehodný“.¹⁵⁴ Mrštík

¹⁵⁴ V. Mrštík: *Moje sny*. Praha 1902, s. 160.

ví, že za to nemůže Západ, ale my sami, protože si „zužujeme svobodu a volní projev v myšlení i citění, vrozený nám temperament sami v sobě ubíjíme a tutláme všemi možnými pseudohumánními a pseudomoderními ohledy, abychom se nezdáli být nevzdělanými.“¹⁵⁵ Neodmítá sice nový styl nové doby, ale domnívá se, že zdroj modernosti nemůže být chápán kosmopolitně, nýbrž že modernost musí vycházet z minulosti vlastního národa. „Každý národ má v lůně své minulosti, ve své vlastní kultuře zárodky své vlastní, samostatné modernosti...Stojím proto na půdě Boženy Němcové, Světlé a Nerudy ve své vlastní osobě. Oni hlavně vyslovili duši české přítomnosti a nedaleké minulosti se všemi elementy našeho života, naší povahy, našeho názoru na život, celé niterno naší kultury, se všemi příznaky národa, k nimž sympatie v dobrém srdci nevyhynou nikdy.“¹⁵⁶ Jedním z impulsů k tomuto stanovisku se stala Mrštíkovi jeho další cesta, cesta do Ruska. Ruská literatura, její vyspělost a úroveň, je podle Mrštíka svědectvím o tom, že je třeba být a zůstat věrný domácím kulturním tradicím, na kterých se jediné může stavět dále. Samozřejmě i na Rusko „dorážely vlivy kultury západní. Ty sice pomáhaly, ale nestaly se cílem samy o sobě. Rusové kvůli nim nezpronevěřili se svému vlastnímu.“¹⁵⁷ Cesty do Paříže a do Ruska Mrštíka utvrdily v přesvědčení, že naše literatura se může pozitivně rozvíjet „jen a jen za cenu přilnutí k životu našemu, tj. skutečně našemu, ke všemu, co s ním souviselo a souvisí v jeho pravé, skutečné povaze.“¹⁵⁸ Mrštík jde však ještě dál a v rámci své úvahy o slovanství dospívá až k tomu, že vidí „v Moravě jednu z nejoriginálnějších a slovansky nejzachovalejších částí Evropy“.¹⁵⁹ Podle Mrštíka je velkou chybou, „že jsme původnost svého národa a lidu dříve si neuvědomili, k ryzosti jeho více nepřilnuli, sebevědomí svoje nezvýšili a kaziti si dali, co mělo být chráněno“.¹⁶⁰

¹⁵⁵ Tamtéž, s. 161.

¹⁵⁶ Tamtéž, s. 162.

¹⁵⁷ Tamtéž, s. 163.

¹⁵⁸ Tamtéž.

¹⁵⁹ Tamtéž, s. 165.

¹⁶⁰ Tamtéž.

Mrštík chce vycházet a opírat se o „hrdé vědomí původní ry-
zosti lidu“. Toto Mrštíkovo vystoupení bylo tehdejší kritikou od-
mítnuto, ale také na základě určitého nepochopení. Mrštík zde
neodmítá modernismus, ale pouze modernistické snobství, není
naivním moravským regionalistou, ale obhájcem stálých umě-
leckých hodnot. Jiří Brabec navíc upozornil na to, že Mrštík ne-
opustil své dřívější zásady — domácí tradice, organický literární
vývoj — že však postaveny proti modernosti se z nich stávají
postuláty konzervativní.¹⁶¹

V článku *Naše ideály* se Vilém Mrštík zamýšlí nad „velkou
nemocí z posledních let“: „...odtud bídný stav studentstva,
Sokolstva, veřejných i soukromých ústavů, správa obecních
statků, kupčení s národním jměním, odtud utiskování učitel-
stva, zanedbávání dělnictva, postupně a stále dokonalejší od-
cizování se literatuře i umění, stagnace denního časopisectva,
bídná reprezentace naše v cizině: živoření den ode dne, hovění
si v jakémsi mračnopozoru, mlsání na vlastním skepticizmu,
úšklebky, nuda: bez plánu, bez cíle, bez radosti i lítosti vlekou
se masy lidí českým světem a je-li kde pozorovati živější ruch,
šťastnější výsledky, pak je to jistě tam, kde se až dosud ucho-
valo trochu ideálnosti ze starších let“.¹⁶² Tento článek byl ovšem
zveřejněn nikoli na začátku, nýbrž na konci devadesátých let,
v roce 1900 v časopise *Lumír*. Mrštíkova slova jako by zneva-
žovala všechno úsilí modernistické generace devadesátých let.
Co podle Mrštíka tento stav, který nazývá dekadencí, zavinilo?
V první řadě to je zpochybnění českého vlastenectví, které s se-
bou přineslo kritické hnutí 90. let. Vlastenectví pokládá Mrštík
za páteř národního života, za sílu, která násobila národní mož-
nosti, za řád, který určoval meze jednání. Konstruuje typ čes-
kého vlastence, člověka utlačeného, trpícího pro spravedlnost a
důstojnost. „Proto typ vlastence znamenal tolik, jako mítí he-
roicky odhodlané srdce, nelitovati ničeho, ani času, ani sil, ani

---

¹⁶¹ J. Brabec: *Poezie na předělu doby*. Praha 1964, s. 123–124.

¹⁶² V. Mrštík: *Naše ideály*. In: *Týž: Moje sny*, cit. vyd., s. 18.

majetku, a všechno dáti v oběh všem společně myšlence.“¹⁶³ Tato idea, která překračuje každodennost a dává životu smysl, však byla zproblematizována politiky, protože národní snahy byly převedeny pouze na pole politické. To nakonec „vyvolalo pronásledování vlastenectví vůbec, ničení krásného onoho typu národního od kořene tak, že až s hanbou bylo vlastencem slouti“.¹⁶⁴ Mrštík tvrdí, že kritika vlastenčení a pseudovlastenectví znamenala diskreditaci i ryzího vlastenectví a domnívá se, že „v tomto momentu došlo k velikému omylu naprosto nelogickému, a proto nefilozofickému. Bez logiky není filozofie, tak o filozofii nemůže být řeči ani tu.“¹⁶⁵ Jaká je cesta k nápravě stavu, kdy „jedna víra se ztratila a druhá po ruce není“? Nelze nepřipomenout Šaldovu charakteristiku přelomu let osmdesátých a devadesátých, tedy doby o deset let dříve, o starém, které již odumřelo, a novém, které se nemohlo narodit. Jsme ale v roce 1900 a Mrštík volá po stanovisku ryze národním, které ovšem vychází z toho, že „ne realita, ale duše věcí je rozhodující“.¹⁶⁶ Stává se hlasatelem nacionalismu, ideje národní, o které se domnívá, že spojuje „všechny osvětové a společenské ideály“, že je oporou „i nejslabším“ a lze z ní „vyvrátiti celé spousty béd“, že je to „zákon pro každého a pro všechny“, že nutí „hledati nové cesty“, rozšiřovat obzory, že pronásleduje snobismus a dokonce je kritická a přísně sebekritická. Mrštíkův nacionalismus, přesněji řečeno jeho důraz na ideu národní je třeba přirozeně zařadit do rámce jeho tehdejší situace osobní, ale zřejmě je výrazem i širších dobových nálad, další vlny apatie či skepse nad národním usilováním. Podle tohoto výkladu je krize důsledkem zrady národních ideálů, odvratu od národních tradic. Tento typ nacionalismu „ryzího vlastenectví“ ovšem už vůbec nepotřebuje realistický pohled na společnost a její život. „Býval jsem přívržencem naturalismu a mám čest jim nebýt víc.

---

¹⁶³ Tamtéž, s. 11.

¹⁶⁴ Tamtéž, s. 16–17.

¹⁶⁵ Tamtéž, s. 17.

¹⁶⁶ Tamtéž.

Býval jsem přívržencem i leckterých ubožáckých pravd a mám čest také jím nebýt víc.“¹⁶⁷

Je to nostalgie? Domnívám se, že se zde projevil jeden rys našeho myšlení, který se v různých obměnách promítal a promítá do obdobných postojů i ve století dvacátém. Pocity krize a rozkladu tradičních hodnot jsou některými autory překonávány obratem k tradicionalismu a konzervativismu. Idealizace starých zlatých časů zajisté není rysem pouze naší národní povahy, je to svým způsobem v mnoha případech přirozená a pochopitelná vlastnost a je výrazem hlubinnější tendence — potřeby uchovávat tradiční hodnoty daného společenství.

Není určitě náhodou, že v této době, v devadesátých letech minulého století, vzniká (když necháme stranou Zapadlé vlastence a Pantátu Bezouška Karla Václava Raise) hned několik tzv. venkovských románových kronik: Herbenovo *Do třetího a čtvrtého pokolení*, Jiráskovo dílo *U nás*, Holečkovi *Naši a Rok na vsi bratří Mrštíků*. Tyto prózy mají zvláštní povahu. Zůstane u *Roku na vsi*, který je hlavně dílem Aloise Mrštíka, jenž však v druhém vydání ve dvacátých let uvedl jako spoluautora i svého bratra Viléma. *Rok na vsi* vychází z konkrétní reality, ta je však transformována, objektivizována s cílem dát reáliím širší platnost, učinit z nich obraz typické moravské vesnice a jejího ročního cyklu. „Maliřský impresionismus“ v zobrazení moravské přírody je dílem Viléma Mrštíka. Venkov jako symbol dobra je postaven proti městu, výrazu společenského zla, které vesnici rozkládá a ničí. Nenalézáme však pouze analytický ponor do detailů venkovského života, ale také syntézu, úsilí „za detailem spatřovat celek, v dílčím tušit podstatné“.¹⁶⁸ Řádovost života, řádovost světa odvozená z přírodního cyklu je protipólem rozkladu, krize, potíží, konkrétních lidských osudů, čas, který se opakuje, je jistotou, neúprosnou „proměnnou neproměnnou“ v rovnicích rytmu života.

---

¹⁶⁷ V. Mrštík: *Ubožácká pravda*. In: Týž: *Moje sny*, cit. vyd., s. 696.

¹⁶⁸ J. Janáčková: *Kronika moravské dědiny aneb přitakání kruhu*. In: A. a V. Mrštíkové: *Rok na vsi*. Praha 1993, s. 23.

V roce 1899 reagoval F. X. Šalda na první část knihy Josefa Holečka *Naši (Kterak žijí a umírají)*. Ocenil ji jako milou, poctivou a srdečnou knihu, ocenil to, že v ní stejně jako v jiných „kronikách“ tohoto typu, „staré řady právní a společenské, staré citění selské a opravdu české, světový, náboženský a obecný názor jich selské duše otvírá před vámi autor a vykládá je tak prostě, klidně a pravdivě, že se otevírá před vámi náš národní typ v takové distinkci a noblese duševní, v takové duchové plnosti a srdečné jadrnosti, jak jste se odvážili snít jen ve vyvolených chvílkách.“¹⁶⁹ Jistoty tohoto světa vycházejí z jeho uzavřenosti. Vzpoura proti řádu bývá potrestána. Vyrovnanost a jistota venkovského života je důsledkem klidu, s jakým je jeho řád vnímán a přijímán.

---

¹⁶⁹ F. X. Šalda: *Kritické projevy* 4. Praha 1951, s. 277.